ling, gelast op grond van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

Bovendien wenst de Minister te onderstrepen dat uit de commentaar bij de ontwerptekst van de wet van 8 december 1992 duidelijk blijkt dat "de Regering de mening van de Raad van State deelt dat de aanwijzing van de overheid die gemachtigd is om bepaalde gegevens te verwerken, geen afbreuk doet aan de verplichting te omschrijven met welk doel die gegevens mogen worden gebruikt".

Zulks is overigens bepaald in artikel 5 van de wet, waarin is gesteld dat persoonsgegevens slechts mogen worden verwerkt voor duidelijk omschreven (precieze en afgebakende) en wettige (hetzij opgelegd door een wets- of verordeningsbepaling, hetzij noodzakelijk of nuttig voor het vervullen van de daarin omschreven opdrachten) doeleinden en niet mogen worden gebruikt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden.

Op grond van wat voorafgaat is De Clerck van oordeel dat het strafregister voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 8, tweede lid, van het Verdrag.

De *wet* voorziet in de inmenging in het privé-leven (artikel 8, § 4, van de wet van 8 december 1992). Dergerlijke inmenging heeft een *wettig doel* (informatie die de overheid moet inwinnen om haar opdrachten beter te kunnen uitvoeren) en is *noodzakelijk in een democratische maatschappij* (bescherming van de openbare orde en voorkoming van strafbare feiten).

Vr. & Antw., Senaat, 2 juli 1996, 1120 (Vr. nr. 94, Loones, VU)

Reglementering inzake politiecellen

Naar aanleiding van het rapport van het Europees Comité ter Preventie van Foltering (ECPF) werd enkele jaren geleden een reglementering van de politiecellen voor arrestanten aangekondigd. Het advies van het ECPF ging vooral over de oppervlakte (in principe minstens 7 m2, met een afstand van 2m tussen de muren; vooral als men moet overnachten vinden zij 2 personen in een kleine cel onaanvaardbaar en vinden zij 4m2 een absoluut minimum). Het ECPF raadt ook aan een oproepsysteem in de cel te plaatsen en vindt dat er een matras en beddegoed ter beschikking moeten worden gesteld. Ook zouden zij graag een natuurlijke lichtbron vermeld zien.

Senator Boutmans wou weten hoever men staat met de regeling. De Minister van Justitie liet weten dat de dienst voor de rechten van de mens van zijn departement het ontwerp van KB ,dat hij van de Minister van Binnenlandse Zaken voor advies heeft ontvangen, onderzoekt. Het ECPF heeft enkele aanmerkingen geformuleerd die hij samen met Vande Lanotte probeert te integreren in de tekst. Er is ook een budgettair onderzoek aan de gang en er werd advies gevraagd aan het Bestuur Strafinrichtingen.

Het ontwerp van KB bepaalt dat de gemeentepolitie over minstens één cel per 15.000 inwoners moet beschikken.

De cellen moeten gesitueerd zijn op een niet voor het publiek toegangkelijke plaats. De minimumoppervlakte van elke cel bedraagt 3,5m2, minimumhoogte 2,5m. Materieel in de cel: een bed of een brits, materiaal voor verlichting, verwarming en verluchting.

Het materiaal dient waarborgen te bieden tegen beschadiging, brand, verwonding, zelfverminking of zelfmoord. Elk cellencomplex moet uitgerust zijn met een veiligheidssas dat het complex hermetisch kan afsluiten. Er moet een aansluitingsount zijn voor een waterslang in de nabijheid van de cellen of het cellencomplex.

De cellen gebouwd voor 1 januari 1997 moeten uiterlijk 5 jaar na de inwerkingtreding van het besluit beantwoorden aan de normen.

Aan dit ontwerp besluit wordt voorrang verleend. De budgettaire implicaties ervan worden onderzocht.

(Senaat, Plenaire Vergaderingen, Beknopt verslag, 27 maart, 1997, p. 1530)

Dragen van handboeien

Het is gebruikelijk dat personen die in voorlopige hechtenis zitten of onder bevel van medebrenging staan, handboeien moeten dragen tijdens hun verplaatsingen.

Deze materie wordt thans door geen enkele wettekst geregeld. Alleen de wet op het politieambt vermeldt dat de rijkswacht de orde handhaaft bij de hoven en rechtbanken en verantwoordelijk is voor het toezicht op de gedetineerden die door deze rechtscolleges moeten worden gehoord. Daarbij mogen handboeien worden gebruikt.

Deze dwangmaatregel moet echter slechts uitzonderlijk worden aangewend wanneer de fysische integriteit van de rijkswachter bedreigd is. Hoewel de wet bepaalt dat de rijkswachter strafrechtelijk verantwoordelijk is voor de gevangene die hij moet bewaken, zijn er geen maatregelen om te beletten dat de gevangenen zich aan zijn toezicht onttrekken.

De wet bepaalt wel dat gevangenen niet mogen blootgesteld worden aan de nieuwsgierigheid van het publiek.

Die beginselen zijn van toepassing. De politiediensten beschikken dus over een grote beoordelingsvrijheid met betrekking tot de manier waarop zij de gevangenen bewaken. Men kan de media moeilijk beletten gevangenen te fotograferen, aldus De Clerck op een vraag van senator

Desmedt (PRL).

(Senaat, Plenaire vergaderingen, Beknopt verslag, 6 februari 1997, p. 1356)

Celwagens - Uitrusting - Veiligheid

Voor het vervoer van gevangenen worden celwagens ingezet. Zijn ze uitgerust met een zwaailicht, maken ze soms brokken, worden ze soms aangevallen en wordt er soms amok gemaakt in deze wagens? De Clerck gaf tekst en uitleg.

Het gebruik van blauwe zwaailichten en sirenes is voorbehouden aan prioritaire voertuigen. Het Ministerie van Verkeerswezen heeft het in het verleden tweemaal inopportuun geacht de celwagens in deze categorie voertuigen op te nemen. In de praktijk worden transporten van gevaarlijke gedetineerden begeleid door rijkswachtvoertuigen die zich wel als prioritair kunnen manifesteren. Het gebruik van de signalen ontslaat de bestuurder van het prioritaire voertuig echter niet van het naleven van verkeersregels. Zo mag hij slechts een rood licht voorbijrijden na gestopt te zijn en zich verzekerd te hebben dat de weg vrij is.

Verkeersongevallen zijn onvermijdbaar indien men zoals de celwagens dagelijks een zeer groot aantal kilometers aflegt. Er zijn de Minister echter geen ongevallen bekend die specifiek het gevolg zijn van bovenbeschreven situatie.

De voorbije 10 jaar heeft er één effectieve aanval op een celwagen plaatsgevonden. Het betreft hier de bevrijding van P.Haemers in 1987 tijdens een overbrenging tussen Leuven en Brussel.

Het gebeurt dagelijks dat er geroepen wordt door gedetineerden. Indien de feiten als ernstig overkomen, dan wordt een verslag of desgevallend proces-verbaal opgemaakt door de rijkswachters die toezicht houden op de gedetineerden. Hierover worden echter geen statistieken bijgehouden.

Vr.& Antw., Kamer,1996-1997, 10 maart 1997, 9853 (Vr.nr. 414, De Man, Vl. Blok)

Straffen - Electronisch huisarrest - advies

De dienst voor strafrechtelijk beleid heeft, op aanvraag van het kabinet van de minister van Justitie, het departement Criminologie van het Nationaal instituut voor criminalistiek en criminologie belast met een literatuurstudie omtrent het zogenaamde electronisch toezicht, waaronder ook het electronisch huisarrest sensu stricto valt. Deze studie werd in februari 1996 afgewerkt.

Het advies van de Dienst voor het strafrechtelijk beleid sluit aan bij de bevindingen van deze studie, waarin ook talrijke bezwaren tegen de invoering van een electronisch huisarrest worden aangehaald, en pleit, in tegenstelling tot bepaalde berichten die hieromtrent reeds in de pers verschenen, niet in het voordeel van de invoering van een dergelijk systeem in België.

Deze gereserveerde houding van de Dienst voor het strafrechtelijk beleid is voornamelijk gebaseerd op de gevaren en de nadelen uiteengezet hieronder en op de volgende twee overwegingen:

- De Dienst voor het strafrechtelijk beleid stelt de opportuniteit in vraag om eerder te investeren in toestellen en lectronische controle dan in menselijke begeleiding en behandeling van delinquenten.

  De keuze voor een vorm van "electronisch huisarrest" impliceert immers de keuze voor een kapitaalintensieve techniek en een vorm van onpersoonlijke controle tegenover de investering in menselijk kapitaal.

- De Dienst voor het strafrechtelijk beleid is van oordeel dat het ivoeren van een systeem van "electronisch huisarrest" ook op een aantal principiële bezwaren stuit: het brengt bepaalde imperatieven in gevaar met betrekking tot de bescherming van het privé-leven (toenemende sociale controle door het invoeren van potentieel gevaarlijke maatregelen van inmenging in het privé-leven) en de menselijke waardigheid.

De voormelde studie is uitsluitend gebaseerd op ervaringen met deze problematiek in het buitenland, waarover de nodige informatie werd teruggevonden in de grote wetenschappelijke bibliotheken van zowel de Belgische als de buitenlandse universiteiten. In België werd hiermee vooralsnog niet geëxperimenteerd, noch werden er bepaalde projecten voorgesteld.

In de studie wordt de effectiviteit van een "electronic monitoring-system" afgewogen aan de (meest geformuleerde) doelstellingen ervan en een aantal andere argumenten die voorstanders van het systeem ter verantwoording aanhalen:

- Door middel van het electronisch toezicht zou een nieuwe sanctioneringsmodaliteit worden ingevoerd die rekening houdt met de noodzaak te straffen en de maatschappij te beschermen, zonder dat de gevangenispopulatie hierdoor toeneemt;

- Binnen het kader van de voorlopige hechtenis toegepast, worden de schadelijke effecten van de detentie vermeden;

- Door het electronisch huisarrest te koppelen aan de